

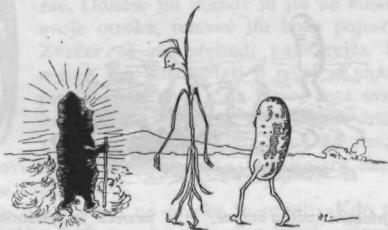

Bilka, ogel in fižol.

(Stara pravljica v novi obliki.)

Otroci, k meni sem, le sem,
vam lepo pravljico povem:
o bilki, oglu in fižoli,
ki bo gotovo vam po volji! —

Torēj: prijatelji trijé
na pot šli nekega so dne.
Na sredi bilka je hodila,
ob strani druga dva sta bila.

Ubrali pod so pod nogé
čez dole, gozde in goré
in neki dan so vsi veseli
v dolino lepo mi prispeli.
Po njej je potok žuborel,
v prirodo božjo je hitél,
ob njem hoteli so počíti,
a ogel jame govoriti:
„Potruditi se nam je zdaj,
da pridemo na oni kraj!
Povedano odkrito bodi,
da mnogo ne zaupam vodi,
in ta potok je kaj deroč,
prehod je skoraj nemogoč;
v oblast za hipec naj dobi me,
gotovo voda umori me!
Še ribe bi se nam smejale,
če spodleti prehod nam ta-le,
in v vodi tej še kakšem rak
nemilo bi nas vščipnil v krak!“ —
Sedaj fižol pa beseduje:
„I moje mnenje naj se čuje!
Jaz mislim: bila bi modrost,

da čez potok zgradimo — most!
Toda jaz sam, kaj naj li stórim,
ko revež se brez rok pokórim?“ —
Odvrne bilka mu nató:
„Že vem, že vem, kako to bo!
Jaz sama most bom naredila,
ter se čez potok položila,
a vaju vsak čez mé srčan
bo stopal tja na ono stran!
Sicer res nimam jaz držala,
toda za nas to skrb je mala,
saj sta oba okretna res,
že prideta mi srečno čez!“
„Načrt le-tá, dasi izgleden,
pomisleka je vendar vreden,“
fižol se oglasi sedaj;
bi rada vedela, zakaj? —
„O, ogel, glej, podplat goreč
imaš, in to ni mala reč!
Hudó bi bilo, vsak verjame,
če bilka se pod tabo vname!
Kaj narediti, pa že vem:
Najprej jaz preko mosta grem,

potem pa prideš ti za mano,
če brž ti stopati bo dano;
todà skakaje stopaj, veš,
da dobre bilke ne užgeš!“
„Izvrstno!“ skupen klic zaori
in bilka leže, most otvori . . .
Fižol prek mosta koj zvihra,
onkraj zasmeje se: Ha-há!

Zdaj ogel pride mi na vrsto,
ureže jo prek mosta čvrsto . . .
A sred mostu ustavi se,
pa malce pozabavi se.
O, da nikdar tako ni storil,
ne bil bi hudo se pokoril!
Pod njim se bilka vname koj,
vsi kriknejo: „Ojoj, ojoj!“ —

Zaman! Že plamen kvišku švigne,
čez bilko brž se voda dvigne,
za bilko ogel pa zleti,
zasiče v vodi — več ga ni! —
Potok pa dalje ju zanese,
li daleč in pa kam, ne ve se.
Na bregu pa fižol je stal,

nesrečo je opazoval.
Li vpil za žive je in mrtve
v pomoč za te uboge žrtve?
O ne! Veselja še skaklja,
iz grla vsega grohota,
po tleh naposled se zatoči,
da trebuh mu od smeha — počí! —

Sedaj se jokati začne,
v pomoč pa mu ne gre nihče,
pa saj ni padarja na sveti,
ki zanj bi mogel lek imeti! —

V posmeh vseh čiharnih otrok
razpočen hodi zdaj okrog,
do smrti tak hoditi mora —
za greh zaslužena pokora! . . .

Janko Leban.

